

Rozhovor s ředitelem školy Ing. Jaroslavem Semerádem

Jaroslav Semerád se stal ředitelem roku 2016 a od té doby se snaží dle svých slov školu “tlačit dopředu”. I přes veškerá negativa roku 2020 týkající se nejen koronakrize, ale například i rušení oboru Technické lyceum, byl pan ředitel schopný nalézt i pozitiva – otevření oboru Kybernetická bezpečnost, založení studentského parlamentu a rychlá digitalizace výuky.

Jak zvládáte současnou situaci?

Současná situace je velice hektická, protože se mění ze dne na den. Informace z ministerstva školství nějak rámcově chodí, ale jinak se tomu tady na škole musíme postavit čelem. Musím pochválit kolegu Zdráhalu, který se opravdu dobře pohybuje v rozvrzích. A jak to zvládám já? Jsem tu od rána od půl sedmé do večera do šesti každý den. A snažím se.

Takže byste řekl, že se vaše práce hodně liší od té před koronakrizí?

Je toho trochu víc po té organizační stránce, musíme hlídat nařízení a doporučení ministerstva školství. Distanční výuka je trochu jiná než ta klasická, a tak se snažím zjišťovat zpětné vazby, jak to zvládáte vy jako studenti, jak to zvládají kantoři a v případě, že jsou nějaké problémy, a jakože jsou, snažím se je co nejrychleji alespoň částečně vyřešit, aby výuka měla smysl a abyste to zvládali jak vy, tak kantoři.

Myslíte si, že současná situace v budoucnu změní školství?

Určitě. Dříve lidé kritizovali kantory, že nic nedělají, že jsou částečně zbyteční. Ti rodiče si uvědomili, že vzdálená výuka, hlavně na základních školách, není

zcela jednoduchá. Co se týká střední školy, tak samozřejmě tady tomu kantoři musí věnovat dvojnásobný čas. Já jsem kantořům nařídil, že minimálně 50 % hodin týdenního rozvrhu se musí dělat online. Někdo dělá víc, někdo možná méně, ale dostáváte úkoly a samozřejmě nad tím strávíte více času než při prezenční výuce. Navíc při ní máte ten přímý kontakt s kantory, můžete se zeptat, můžete mezi sebou komunikovat. Prezenční výuka je takový lidštější přístup. Takže v budoucnu se výuka určitě bude měnit. Do klasické prezenční výuky vstoupí takzvaná digitalizace, ono už se o tom mluvilo, ale nic se neudělalo. Až teprve teď, když bylo potřeba ze dne na den začít vzdáleně učit, tak se řešilo, kde se bude učit, přes co se bude učit, výpočetní technika, kamery a mikrofony. Na naší škole jsme techniku měli, každý kantor má svůj notebook. Vy, jako studenti, jste vesměs taky vybavení měli. Problém bylo internetové připojení, protože ne každý ho má perfektní, takže tam to trochu vázlo. My teď vstupujeme do ročního zkušebního provozu. Ministerstvo vypisuje projekt na pilotní školu pro kombinovanou formu výuky, která by fungovala tak, že byste například čtyři dny v týdnu chodili do školy a jeden byste byli doma. Já si myslím, že tato forma výuky v budoucnu bude.

Na škole se mluví o tom, že se bude rušit obor technické lyceum. Chcete se k tomu nějak vyjádřit?

Ano, k tomu se vyjádřím. Toto rozhodnutí jsem učinil na začátku školního roku v podstatě ze dne na den, a to z jednoho prostého důvodu. Musel jsem to rozhodnutí udělat, kantořům jsem to víceméně předložil a snažil jsem se jim to vysvětlit. Důvodem je, že na škole zavádíme výuku kybernetické bezpečnosti, to je jedna věc. Druhá věc je, že požadavek na absolventy IT oboru od sociálních partnerů, to znamená od firem, je tak velký, že jsme k tomu takto museli přistoupit. Já jsem původně kraj žádal o jednu třídu „ajťáků“ navíc, ale samozřejmě jsem věděl, že to tak jednoduché nebude, protože jsme kapacitně naplnění a kraj určitě nechce rozšiřovat další strojní třídy. Takže mi sdělili, ať si zruším technické lyceum a elice rádi nám povolí další třídu IT oboru. Technické lyceum se mi samozřejmě nechtělo rušit, protože z marketingového hlediska pro školu představovalo přínos. Mělo to svoje výhody, nevýhody, zájemců o tento obor byl vždy dostatek. Obsahově ty technické obory, které tam byly, byly samozřejmě dobře postavené. Bohužel já jsem se musel rozhodnout mezi další třídou IT, nebo zachováním lycea. Já jsem se rozhodl takto, protože si myslím, že informační technologie mají větší budoucnost než technické lyceum.

Takže hlavním důvodem bylo uplatnění studentů?

Ano. Já bych jen chtěl říct, že technické lyceum jsme sice zrušili, ale tu obsahovou technickou náplň jsme přesunuli do IT oborů. Co se týká průmyslového designu, chtěl bych ho samozřejmě dál učit v rámci strojních oborů.

Co vás vedlo k nedávnému založení studentského parlamentu?

K založení studentského parlamentu jsem chtěl dospět již několik let. Nikdy jsem k tomu neměl moc času, neměl jsem na to sílu. Nicméně jsem cítil, že vážně komunikace vedení se žáky

a v podstatě jste mi to vy, nebo vaši spolužáci, sdělili, když se psali dotazníky. Takže jsem po třech letech tomu ten čas věnoval a založil jsem studentský parlament. Je to kvůli tomu, abyste mohli sdělit své požadavky a abych je s vámi mohl prodiskutovat. Ať je to kuchyně nebo špatná spolupráce s kantory. Tohle vše já potřebuju vědět a chci do těchto věcí, pokud to budou problémy, vstupovat. Jednoduše řečeno chci, aby se zlepšila atmosféra. Chci, aby vás škola bavila a ne otravovala. I když je to složitá záležitost, všichni nejste úplně studijní typy a někteří z vás se to snaží, jak se lidově říká, flákat. I tyto lidi bych chtěl v rámci studentského parlamentu trochu víc motivovat. Mám nějaké myšlenky, které bych chtěl dál realizovat právě prostřednictvím školního parlamentu. Takže hlavním důvodem, proč jsem založil, nebo chtěl abyste vy založili školní parlament, bylo to, abych měl možnost komunikovat se studenty.

Plánujete nějaké další rekonstrukce školy?

Pracuje se na sociálním zařízení dole v přízemí, protože tam došlo k havárii kanalizace, takže jsme to museli nechat vybourat. Takže bych si přál, aby se to během ledna dodělalo. Co se týká střechy, tak to je dlouhodobá záležitost a bude probíhat do konce příštího roku, každopádně budeme konečně mít novou střechu. Stojí to 35 milionů, takže to není úplně malá zakázka. No a co dál plánuji? V příštím roce, kromě střechy, uvidíme. Záleží, kolik dostaneme peněz od kraje na provoz, ale chtěl bych začít pracovat na chodbách – nejprve na schodištích, aby vstup do školy byl trochu lepší, protože ten stávající stav vestibulu se mi moc nelíbí. V roce 2022, to už víme, se bude dělat bezbariérovost. Bude se dělat výtah jednak hlavní budovy a výtah dílen, takže to znamená, že celá škola bude bezbariérová. Když sem bude chtít jít studovat vozíčkář, nebude problém.

Jak jste se dostal na pozici ředitele této školy a případně co jste dělal před tím?

Moje životní kariéra začala tím, že jsem se denně vyučil.

ROZHOVOR

A to v chemičce, SynthesiaPardubice, kde jsem se vyučil elektrikářem. Tam jsem začal pracovat jako elektrikář, pak jsem přišel po vojně a nastoupil jsem znovu jako elektrikář, ale už v té době jsem začal dálkově v Praze studovat kybernetiku na ČVUT. Jsem z Vysočiny, a tak jsem se tam v 87' vrátil do jedné textilní fabriky – do přádelny vlny v Dobré nad Sázavou. Tam jsem dělal vedoucího pomocníka provozu. Dělal jsem tam jednak údržbu, energetiku, požární bezpečnost, bezpečnost práce. To byla taková kumulovaná práce a měl jsem pod sebou všechny údržbářské práce, které zajišťovaly chod fabriky. Tam jsem byl do roku 1992. Mezitím jsem ještě začal sudovat v Brně silnoproudou elektrotechniku. V roce 1992 jsem z důvodu nějaké restituce z fabriky odešel a šel jsem dělat do potravinářství. Dělal jsem u jedné firmy měření regulace spílání piva. Potom jsem přišel do stavební firmy, do divize elektro, kde jsem měl na starosti zakázky elektro a projektanty. Následně jsem měl na starosti obchodní oddělení. V roce 1996 mě přesvědčili dva majitelé jedné elektrotechnické firmy, že založíme velkoobchod elektro. Takže od roku 1996 do roku 2000 jsem dělal šéfa velkoobchodu elektro, kde se nám docela dařilo. To jsem se naučil obchodovat. Když jsem skončil, tak jsem ještě pod jednou firmou projektoval. Dělal jsem projekty jak silnoproudé elektrotechniky, měření, regulace, kotelny a výměňkové stanice. V roce 2003 jsem dělal konkurz – nejdřív na vysokou školu, který jsem vyhrál. Mezitím, když jsem konkurz vyhrál, mě oslovil bývalý ředitel této školy, pan kolega Franěk, který už bohužel nežije. Nikdy jsme se předtím neznali, ale dal mi takové podmínky, že jsem nastoupil sem na průmyslovku. Ale protože jsem vždy po pěti letech měnil zaměstnání, tak jsem si řekl, že to zkusím a uvidíme, co to udělá. Přiznám se, že to školství má něco do sebe. Já jsem jeden rok měl učit jenom asi 3 dny v týdnu, nakonec z toho bylo 27 hodin týdně. Začátky byly krušné, protože to nebylo jednoduché. Potom jsem dělal čtyři roky třídního, nadále šel vedoucí dílen pan Bouzek do důchodu, a tak mě přesvědčili, že jsem šel dělat vedoucího dílen. Samozřejmě

předtím jsem spolupracoval s vysokou školou, takže z toho plyne i ta spolupráce s Technickou univerzitou. Asi po 8 letech, když kolega Šorm prohlásil, že půjde do důchodu, mě někteří kolegové přesvědčovali, abych se přihlásil do konkurzu. Protože já jsem mezitím vystudoval i bakalářské studium management školy. Mně se do toho moc nechtělo, protože v té době jsem dostal nabídku dělat šéfa konstrukce automatických zařízení u jedné firmy. Nakonec jsem na poslední chvíli přihlášku na konkurzní řízení podal. Říkal jsem si, je mi pětapadesát, už mě nikdo nikam nebude chtít. No, konkurzní komise mě vybrala a v srpnu jsem byl jmenován ředitelem. A od té doby dělám ředitele. Ale musím říct, že mě to baví. Jsem typ člověka, který přijme každou výzvu. A musíte souhlasit jenom vy a kantoři, jak ta škola funguje nebo nefunguje. Samozřejmě to není jednoduché. Někdy mám stavy, že bych s tím nejraději praštil v pátek odpoledne, ale v sobotu večír už zase přemyslím, co budu dělat v pondělí dál. Snažím se školu tlačit dopředu. Mám nějaké další plány, samozřejmě je otázka, jak se k tomu postaví kraj, ale chtěl bych tady ve škole investovat dál. A tak jsem se stal ředitelem.

Jaké jsou vaše zájmy a čím trávíte volný čas, pokud tedy nějaký vůbec máte?

No, přiznám se, že volného času moc nemám. Moje paní mi už nadává, že mě skoro nezná, ale moje koníčky jsou zahrada a myslivost. Takže když mám čas, tak chodím do lesa. Sice toho moc nenaštřílím, ale je to taková uklidňující procházka. Občas se potkám s kolegy myslivci, a pokud to nejsou ti podnikatelé, kteří si na myslivce pouze hrají, tak si tam člověk dobře popovídá.

Jak jste se k myslivost dostal?

Jako mladý, když mi bylo nějakých 18 let, jsem si udělal zbrojní pas a začal chodit k myslivcům. Potom jsem si udělal lovecký lístek, ale přiznám se, že v 27 letech jsem ho ukončil, protože moje bývalá paní si to nepřála, a tak jsem se

ROZHOVOR

vzdal koníčků na úkor rodiny. No a teď po padesátce, když se blíží důchod, jsem najednou zjistil, že bych taky mohl dělat svoje koníčky zase. Tak jsem si znovu obnovil lovecký lístek, pořídil jsem si nové flinty a začal jsem.

Chtěl byste nakonec něco sdělit našim čtenářům?

Chtěl bych vzkázat všem čtenářům, aby pokud možno, tuto školu brali vážně, protože všechny obory jsou žádanými obory. Chtěl bych, aby se snažili naučit maximum, protože někteří půjdou na vysoké školy, někteří přímo do praxe a zjistíte,

že najednou vás v praxi berou velice vážně, protože jste absolventem této školy. Takže ať se vám to zdá nebo nezdá, tak naše renomé je u firem stále dobré, i když si někteří myslíte, že to tak není. Pokud půjdete na vysokou školu a budete mít známky do těch trojek, najednou zjistíte, že vysoká škola pro vás není tak těžká a že jí zvládnete. Snažte se co nejvíce naučit, protože všichni máte budoucnost před sebou. A pokud před vámi je nějaká výzva, neříkejte, že to nejde. Udělejte pro to maximum a ono se to podaří všechno vyřešit. Nikdy neztrácejte hlavu, snažit se, když někam spadnete, se z toho vyhrabat. Vždycky to nějak jde a myslím si, že se vám bude v životě dařit.